

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka

«Yalnız çiğ ot yiyerek yüz sene yaşama derneği kuruldu» - gazeteler -
— Çocuğu biraz otlatmaya götürüyorum!

**Şimdiye
kadar
görülmemiş
zenginlikteki
Büyük
Senesonu
Çekilişine
katılabilmek
için
en geç
27 Ekim
öğleye
kadar
tasarruflarınızı
İş Bankasında
toplayınız**

1 TALİHLİYE
**9 DAİRELİ
APARTMANIN TAMAMI**

41 TALİHLİYE
41 APARTMAN DAİRESİ

5 ADET 100.000 TL.

150 ADET 5.000 TL.

150 ADET 1.000 TL.

**24.000 ADET
ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ**

CEM'AN
**24.347 TALİHLİYE
5 MİLYON LİRA**

Vadeli her 100, vadesiz her 200 liraya
ayrı bir kur'a numarası

T Ü R K İ Y E

B A N K A S I

en fazla ikramiye veren Bankadır

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BASİYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral, Rauf Ulukut.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vî Nû, Semiramîs Avdınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmet Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer

Ercan Matbaası
Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Kitap : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI :

Kapak içi, santimî 20 H.
ca. 10 savfalar 30 Hıraçır

Cilt : 2 — Sayı : 62

4 Ekim 1962

YIL : 40

İz. Gazete Basın Ahlakı
Zasasına uymayı teahhüt etmiştir

Akbaba

Bekliyemeyiz!

ATATÜRK, insan aşığı bir değerler arayıcısıydı. Kırk kere toprağı deldikten sonra, yüzünde iyimserliğin sönmez ışığıyla kırk birinci kuyuyu da açan petrol arayıcıları gibi... Bütün ömrünce insan aradı: Yığınlara ışık tutacak, yol gösterecek insan!

Mahmut Esat Bozkurt, Cemal Hüsnü Taray, Şükrü Kaya, henüz otuz yaşın içindelerken, onun, memleket kaderini ellerine verdiği gençler değil midir?.. Yahya Kemaller, Hamdullah Suphiler, Yakup Kadri, Falih Rıfkılar, Ruşen Eşrefler, Samih Rifatlar, İbrahim Alâeddinler, İbrahim Necmîler onun mebusları değil midir?.. Partisinin Genel Sekreterliğine, Recep Peker gibi bir dev adam getiren o değil midir?..

Yeni insanlar bulmak şevki içinde, her Bakanlıktan birkaç genç alarak yurt içi gezisine çıkan yine o, yine o büyük Atatürk değil midir?..

Uzağa niçin gidiyoruz?.. Tanrıdan sonra İsmet Paşa'yı kim yarattı?.. Onu, hepimize «milletin mâkûs talihini yenen» kahraman diye kim tanıttı?.. Onu, garp cephesinden alıp Lozan cephesine kim gönderdi?.. İnönü'nün o günkü minnet diliyle söyleyelim: «Her başı sıkışta Hızır gibi imdadına yetişen» o eşsiz başbuğ, o eşsiz önder değil mi?

Bir de 1938 den sonraki İsmet Paşa kadrosuna bakınız: Kendi koltuğuna, Recep Peker'in koltuğuna, Şükrü Kaya'nın, hattâ Tefik Rüştü Aras'ın koltuğuna kimleri, kimleri, kimleri oturtmadı ki?..

Memurluk hayatında başkâtiplikten öteye gidemeyecek kalem efendileri İnönü'nün Bakanları, partisinin genel sekreterleri olmuştur.

Vatan topraklarını saran «Ayrık otu» nun tohumları daha o günlerde atıldı: Atatürk'ün, bir ömür boyu devlet idaresini emanet ettiği insanlar birer birer yerlerinden koğularak... Kendisine, Cumhurbaşkanını seçildiğini sevinçle müjdeleyen Celâl Bayar bu koğulanların başındadır!

İnönü'nün büyük devlet adamlığı elbet şüphe götürmez. Geniş bilgis! elbet şüphe götürmez. Uzun tecrübesi elbet şüphe götürmez. Işık zekâsı elbet şüphe götürmez. Ama oc alma gücü de hiç, hiç şüphe götürmez!

Kendisinin bir süre Başbakanlıktan uzaklaştırılması ve kalktığı koltuğa Bayar'ın oturması, onun bu

amansız gücünü, ilâhların yenilmez gazabı haline getirmişti. Bugün çektiğimiz çilenin başlangıcı taaa o günden başlar dersek, yanlış olur ama yalan olmaz: Çünkü o günden de değil. İş Bankasına karşı Merkez Bankasının kurulmasıyla başlar!

Şimdi, uzun yılları bir hayal adımıyla atlayarak 27 Mayıs'a gelelim: İhtilâl niçin oldu?..

Belki de demokrasi tarihimize «On yıllar savaşı» diye geçecek iç boğuşmaya son vermek için değil mi?

Verebilirdik mi?..

Veremedik... Veremedik... Çünkü, iki boğuşkandan biri, seksenlik bir ihtiyar, oc almanın şehveti içinde, Başbakanlık koltuğunda otururken, öbürü, boynunu ipten kurtarmış yine seksenlik bir ihtiyar, demir parmaklıklar ardından tekrar oc alabilmenin hırsıyla soluyor!

Şimdi siz söyleyiniz: Garp cephe-

sinde memleketi zafere kavuşturan, Lozan cephesinde bağımsızlığa kavuşturan, yıllar yılı hizmetleriyle yurdumuzu sayısız mutluluklara kavuşturan sayın İnönü, ihtilâl ötesi Türkiye'yi huzura kavuşturabilir mi?

Asıl gücü, asıl büyük, eşsiz gücü, var etmekte değil, yok etmekte olan bir insandan huzur istenemez...

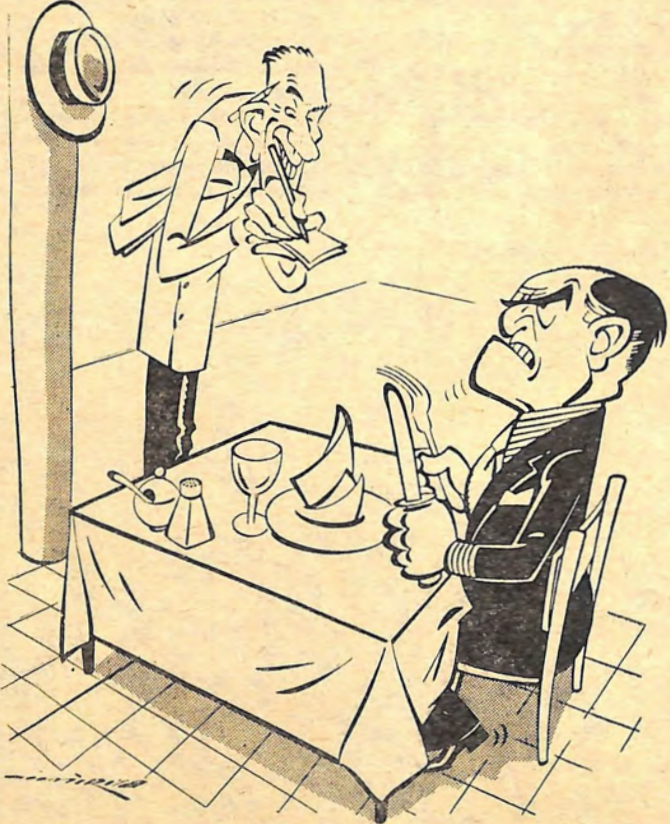
1946 danberi, bu gazaplı politika ilâhının kendi çevresinde bile huzur bırakmadığını görmeyen kalmamıştır.

Recep Peker kahrından öldü.. Saf-fet Arıkan göz pınarlarında yaşlarla son uykusuna daldı... Eğer Nihat Erim, eğer Kasım Gülek hâlâ ayakta duruyorlarsa, ondaki yok etme gücünün azlığından değil, kendilerindeki var olma gücünün çokluğundandır!

Huzur mu?.. Bunu, kalbi ve kafası huzur içinde olmayanlardan bekliyoruz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bazı eski DP liler 17 Eylül günü yemek yemediler. (Gazeteler)

— Ne yiyeceksiniz bayım?
— Baş!

AY dan geliyorum!

Naci Sadullah

DÜN, tåkibetmek zorunda kaldığım işler bana o kadar nefes aldırmadı ki, gazete okumaya ancak gece yarısı vakit bulabildim.

Sağa koşmuş, sola koşmuş, vapurlarda itilip kakılmış, otobüslerde sıkışıp bunalmış ve yorgunluktan: «Canımı ver!» deseler:

«— Almayın, kıymayın!» demeye mecâl bulamıyacak hâle gelmişim! O hâlimde ben güya gazete okuyorum ama, aslında gazete benim canıma okuyor.

İşçi Partisi Başkanı «Aybar» bey biraderimiz:

«— Memleket, özel sektörün ekmeğine yağ sürmekle düzelmez!» diyor.

C.H.P.» sözcüsü Feyzioğlu:

«— Bizde özel sektöre geniş çapta yardım edilmesine muhâlif bulunan hiç bir parti yoktur!» diyor.

«Y.T.P.» hâtibi bilmem ne bey: «— Vatan, özel sektöre yardımla kurtulur!» diyor.

«C.K.M.P.» lideri:

«— Biz ateşlere göğsümüzü siper ettik!» diyor.

A.P.» lideri:

«— Ey İsmet Paşa, kendine gel!» diyor.

Ve hülâsa, liderlerin sözcülerin gözcülerin, lüpcülerin hepsi de, benimki kadar yorgun bir insan başını değil, sayfelerde, denizlerde,

açık ve temiz havalarda en iyi dinlenmiş insan kafalarını bile allak bullak edebilecek kadar birbirini tutmaz lâflar ediyor!

Ben, yarı uyumuş, yarı uyanık bütün bunlara göz gezdirip büsbütün sersemledikten sonra, elimdeki gazetenin havâdis sütunlarında da, şöyle bir dolaşıyorum. O sütunların çoğu, «Rostok» için ve «Rostok» dördün hikâyeleri ile dolu:

«Pilot yeddi saat uyumuş. Kalkıp kahvaltısını etmiş... Sonra jimnastik yapmış... Sonra önceki Rostoka yanışmış!...»

Hülâsa, ben, «Rostok» «mostok» derken içim geçmiş, komik bir rüyaya dalmışım:

Güya, ikinci Koalisyon hükümeti Başkanı İsmet Paşa, «Plânlama» sayesinde bizim ne çapta kalkındığımızı, gerek muhalefet liderlerine, gerek basına, ve dolayısıyla gerek bütün millete fi'len ispât etmek için, bir «fezâ gezintisi» tertiplemiş!

Güya bizde de, «Rostok» ları, «mostok» ları gölgede bırakacak feza gemileri varmış...

Adam başına bir gemi!

Birine Bölükbaşını bindirmişler!

Ötekine «Alican» beyi! Diğerinde Gümüşpala!

Üç kişilik bir başka feza gemisinde de «Gürsel», «İnönü», ve «Sunay» paşalarımız var!

«Akbaba» özel feza muhabiri ola-

rak, bol keseden bir gemi de bana vermişler! Uçuyoruz!

Dünya gözlerime pire gibi görünüyör.

Arasıra pencereden «Bölükbaşı» ile selâmlaşıyoruz.

Lider memnun:

«— Meğer durumumuz fena değilmiş!» mânasına gülümsüyor.

«Gümüşpala», atomik telefonda beni aramış:

«— Akbaba'ya yazınız: inşallah sağ salım yeryüzüne inersek, bizim ilk işimiz Koalisyonu girmek olacak!» diyor.

«Aybar» ın suratı asık:

Hiç lâfa karışmıyor.

Zaten kâfi derecede kızmış bulunduğu için, ben telefonla arayıp fazla üstüne düşmüyorum.

Kalkıyorum: Jimnastik yapıyorum. Biraz kendî kendime dans ediyorum. Arada bir arkadaşlara mesaj veriyorum:

«— Durum fevkalâde dostlar!.. Gelmediğinize üzgünüm: Çünkü ben bütün hayatımda, dünyadan bu kadar uzak olmak kadar büyük hiç bir saadet tatmadım!..»

Ve sonra, uyuyorum.

Uyku içinde uyku... Derin bir Sarklı uykusu...

Rüyâ içinde rüyâ...

Ve işte başıma her ne geldiyse asıl o rüyâ içindeki rüyâda geldi:

Zira o rüyâ içindeki rüyâda, kendimi bir aralık, iki buçuk metre boyunda bir adamın karşısında sorguya çekilirken gördüm.

Meğer benim bldiğim feza gemisi, mehtabın düşmüş!

Karşımdaki zat ise, mehtap devletin asâyiş komserlerinden biriy-miş!

Benden:

«— Ne dolaşıyorsunuz sizler bularlarda?..» diye soruyor!

Sonra beni fena halde azarlıyor:

«— Ey kendisini insan zanneden biçare yaratık... Sizler bizim hakkımızda hiç bir şey bilmiyorsunuz ama, biz sizin ne mal olduğunuzu biliyoruz!.. Senin gemini buraya kasten indirdik. Bir basın mensubu olarak git onlara söyle ki, bir daha mehtabımızın etrafında dolaşmasınlar...»

«Âşıklarınızın bizi uzaktan aval aval seyretmeleri, sizin neynize yetmez?»

«Ne istiyorsunuz bizden?..»

«Gelip burada da genel evler, karaborsalar, kumarhaneler, batakhaneler mi kuracaksınız?»

«Seçim referandum, koalisyon, demokrasi, ihtilâl, falan, filân deyip birbirinizle olduğu gibi, aklınızca yarın biz «mehtaplılar» la da «maytap» mı geçeceksiniz?»

«Haydi, haydi, defolun dünyanıza! Size ışık verdiğimizde de bizi pişman etmeyin. Sizde bu kafa varken, sizin başınıza şimdiye kadar gelmiş olan musibetler, bundan sonra geleceklere kıyasla, devde kulak nisbetinde kalır... Sizin başınıza yakında, ay ışığından, güneş hararetinden, yağmur suyundan vergi alacak koalisyonlar, moalisyonlar gelecek!..»

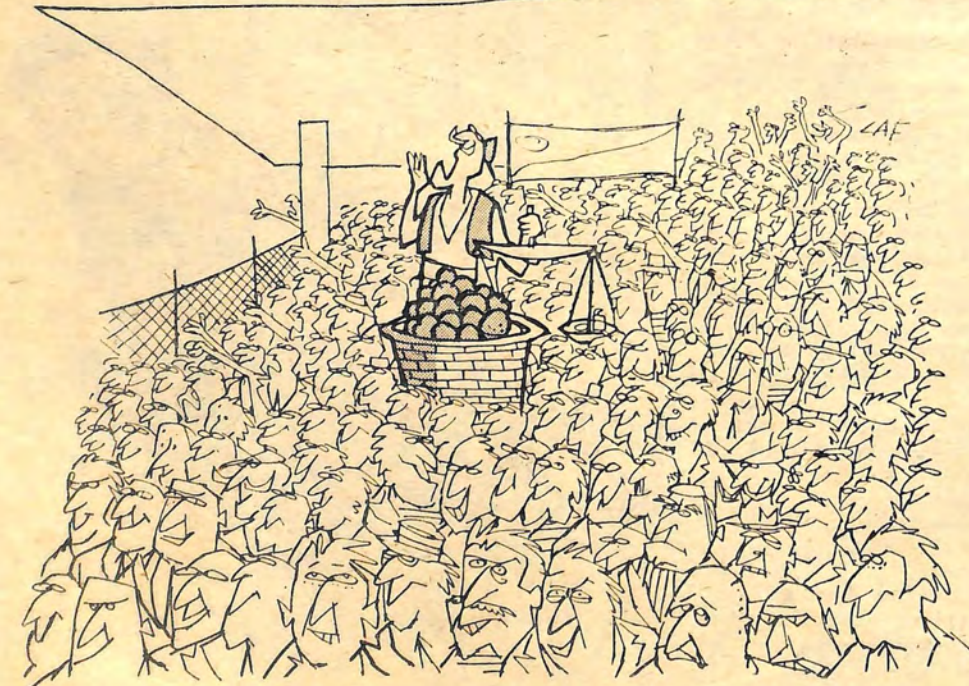
★

Adam bunları söylerken, ben rüyâ içindeki rüyâmdan kan ter içinde uyanmışım. Evet, uyanmışım ama, ne çıkar bundan?..

Hayatımızda bir gün, bir sabah da şöyle toplumca, yirmi dokuz milyonumuz birden uyansak olmaz mı?..

Naci Sadullah DANIŞ

— Hakemlik domateesss!..

— Çocuklar, günümüz kutlu olsun!

OTOPSİ

Koçero'nun Saati!

Koçero, yüksek bir kayanın üstündeydi. Durdurduğu otobüsün yolcuları, ellerini kaldırmış, yere inmiştiler...

Koçero, içlerinden birine seslendi:

— Ule senin şu kürklti gocuğun hoşuma gitti. Çabuk sırtından çıkar, bana at... Başka bir şey istemem. Gocuk beniim, can senin! Sonra bir başkasına döndü:

— Ule ne güzel çizmelerin vuar senin... Çıkar bana at... Başka bir şey istemem... Çizme beniim, can senin!

Biri gocuğu çıkarmış, Doğunun sert havası için, öbürü çizmeleri sıyırmış, taşlı toprak üstünde, talihlerine şükrederek gidiyorlardı...

Koçero, onlara bakmadan üçüncü yolcuya göz attı:

— Ule ne parlak bilek sa-

atın vuar senin... Çıkar onu bana at... Saat beniim, can senin!

Üçüncü yolcu, pek sevdiği altın bilezikli saatini kolundan çıkarmıştı. Ama duruyor, bir türlü aldığı emri yerine getiremiyordu.

Koçero, birden silâhını adama çevirdi, eli tetikte, gürledi:

— Ule ne beklîysin?.. Saati atsana...

Adam, titriyerek cevap verdi:

— Atacağım... Atacağım ama...

— Ne?..

— Kırılır diye korkuyorum...

Koçero, büsbütün öfkeli, çıkıştı:

— Ule sana ne?.. Kırılırsa kırılısın, mal benim değil mi?..

bitmeyen DUA

Sade damdır akan bizde, musluk durur kupkuru,
Bu böyledir kimde olsa şu çakşırın uçkuru!

Bir tekne var, ne yazık ki hergün bozuk dümeni,
Yine cidden ne yazık ki boşta döner uskuru!

Bir zaman biz başa koyduk arapçayı, farsçayı,
Sonra bıktık onlardan da öne sürdük Uyguru!

Zikzaklarla geçer böyle şu zavallı ömrümüz:
Durup (Niğde) yollarında ararız hep (Burdur) u!

Görüp deniz aygırını bu (istavrit) demişiz,
Sonra hemen balınaya benzetmişiz çurçuru!

Gitmişizdir nice defa pirinç için Dimyata,
Fakat evde çürüterek torbalarla bulguru!

Çıkamıyor kaderimiz karanlıktan bir türlü,
Hak uğrunda gece gündüz döksek bile göz nuru!

Fakülteler, makülteler hep yaygara ocağı,
Bir tek cevap alamıyor ortadaki bin soru!

Tulumbanın zorlanmaya tahammülü kalmadı,
Çünkü paslı tenekedir içindeki her boru!

Binicimiz tuhaf adam, arar mutlak yağız at,
Poletika manejinde ne kır ister, ne doru!

Yıllar yılı duyduğumuz nutukların cümlesi,
Ya sigara dumanıdır, ya nargile gurguru!

Bilmem artık kim boşaltır bu dağ gibi çöpleri,
Bilmem artık kim doldurur dünden kalma çukuru!

Büyük Tanrım - alelusül - yine bize sen acı,
Büyük Tanrım - alelusül - yine bizi sen koru!

Fazıl Ahmet AYKAÇ

Yuvarlak lâflar!

Vasfi Rıza Zobu

Behzat Butak'ın fırçasından

#

— Demek döndük dolaştık, Amerika Cumhurbaşkanlığında karar kıldık, öyle mi?

— Evet üstadım, şayet Başkan Kennedy'nin yerinde olsaydınız, ne yapardınız?

— Ne mi yapardım?... Demokrasi-nin enine boyuna, bu derece şumüllendirildiği memlekette, daha ihtiyatlı hareket ederdim. Meselâ: Karımı, tatilini geçirsün diye İtalyaya göndermezdim. Çünkü Bayan Kennedy İtalyada diye bütün dünya matbuatı resimlerle, haberlerle hep İtalyadan bahsettiler. Dolayısıyla bu, İtalya için büyük bir propagandaya vesile oldu. Halbuki iyi bir Amerikan vatandaşı, ancak

VASFİ RIZA ile...

RAUF ULUKUT

kendi memleketinin reklamını yapan insandır.

Şimdi anladınız mı, Beyaz Sarayda rahat oturabilmek için insan ne-lerle uğraşmak zorundadır?

— Pekiii... Bir hayal kuralım: Diyelim ki, VOSTOK 4 de idiniz... Yani size emri vaki yaptılar, siz de, «evet» dediniz, füzeye de yerleştiniz. Bu hususta ilk hazırlığınız ne olurdu?..

— Yukarıki trafik işaretlerini sökeyim, aman adresi şaşırma-yım, diye Rusca öğrendim.

— Dinamo'ya ne dersiniz üstat?

— Vallahi benim arabamın akümü-lâtörüne bir şey olmasın da, ne olursa olsun, derim.

— Hayır... «Galatasaray - Dina-mo» maçından bahsediyordum.

— Belki tuhaf karşılanacaktır ama, gerçeği söylemekten de çekinmem. Hayatımda hiç maça gitmedim, derssem doğrudur. Yalnız bir kere Avusturyada idim. Millî bir maç varmış. Aklımda kaldığına göre; «Brezilya - Avusturya» maçı falan gibi bir şey olacak... Seyahate birlikte çıktığım ahbablar tutturdular. İlle maça gideceğiz, diye... Biletler hazırmış, kalktık, gittik. Aman efendim... Hava nasıl sı-

cak, anlatamam... Yani hilâfsız söy-lüyorum, çiy yumurta o Allahın güneşinin altında 15 dakikada ra-fadan olur! Yerlerimize oturduk. Şöyle etrafa bir göz atayım dedim. Sanırsınız çamaşırhaneye geldik... Herkes ceketini altına almış, beyaz gömleklerle oturuyor, başlarına da gazete kâğıtlarından külâhlar geçir-mişler. Şöyle bir kaç dakika on-ların bu hali acaibime gitti, gül-düm. Eeeee bu ne kadar sürer? Boyuna gülecek değiliz a... Haliyle başladım sıkılmaya. Güneş de ina-dına, gittikçe hararetini artırıyor. Ya da bana öyle geliyor. Bir an oldu ki, kendimde âdeta bir iskara et kokusu duymaya başladım! Far-kımız: benden sadece duman çık-mıyor! Maç bir taraftan oynanır, halk bir o tarafa, bir bu tarafa sallanırken, nihayet dayanamadım, yanımdakilere: «Siz maçı mı sey-rededurun, sonra otelde buluşuruz» deyip kendimi dışarı zor attım. İlk gördüğüm maç bu olduğuna, be-nim de on beş dakika zor dayanıp kendimi dışarı attığıma göre, şimdi siz: «Fenerbahçe nasıl?» dediğiniz zaman takdir edersiniz ki, ben Fenerbahçe mesiresini, «Galatasaray çok iyi değil mi?» dediğiniz zaman

da «Hamamı mı soruyorsunuz, lise-sinden mi bahsediyorsunuz?» diye sizin bir anda aklınıza getiremeyece-ğiniz cevaplar vereceğime şaşmamalı-sınız. Çünkü bildiğim mevzu de-ğil!

— Peki öyleyse, biraz da bildi-ğim konulara geçelim. Efendim, geçen gün kırk sene evvelki «Ak-baba» kolleksiyonlarını karıştırı-yordum, baktım, o zaman da şim-diki gibi aynı dertler... - yenilikler hariç - değişen hemen hemen hiç bir şey yok: Et derdi, süt derdi, ekmek derdi, odun derdi, kömür derdi... Şimdi meselâ ele, et der-di deni alalım: Senelerdenberi değil belediye, hükûmet bile başa çıkama-dı. Acaba siz olsaydınız eti ucuzlat-mak için çare olarak ne düşündü-nüz, ve ne yapmak aklınıza gelir-di?

— Vallâhi dostum, eti ucuzlatmak için yapacağım tek şey, su olurdu: Biliyorsunuz hükmet zaman zaman bazı canlıları ihraç eder. İşte böyle bir fırsat çıktığı anda, ben derhal kasapları ihraç ederdim. Bu vesile ile etler bize kalır, biz de o zaman bol bol, ucuz ucuz et yerdik!

— Cidden mükemmel. Aman in-şallah bu satırları okurlar da, akıl-larına gelmeyen bu fikirlerden isti-fade ederler... Peki üstadım, sene-lerce halledilemeyen bu dâvaya ışı-ğın tuttuğunuza göre, size her derdimi-zin çaresini cesaretle sorabileceğim-demektir: Biliyorsunuz, günün Ak-tüel mevzularından birisi de eşkiya Koçero!.. Bu adam, bütün takiba-ta, sıkıyönetimlere rağmen bir türlü ele geçirilemiyor. Şayet eşkiya Koçe-ro: «Ben artık bıktım, usandım bu kovalamaca oyunundan. Gelin bu işe bir nihayet verelim. Ben ancak Vasfi Rıza Zobu'ya teslim olmak istiyorum» diye İçişleri Bakanlığına bir telgraf çekse, bunu da size bil-dirseler, ne yapardınız?

— Derhal kalemi elime alıp İçiş-leri Bakanlığına şu telgrafi çeker-dim: «Aman jandarma teşkilâtını daha da kuvvetlendirin! İlk fırsat-ta size iltica etmek kararındayım!»

— Peki Vasfi bey, size son bir sualimiz daha var: Bir zelzele vu-kuunda derhal evden fırlamanız icap ettiğine göre, yanınıza ilk ala-cağınız şey ne olmalıdır?

— Evin tapu senedi!

— Neye?

— Nasreddin Hoca'nın ciger hikâ-yesini bilirsiniz belki: Hani bir gün canı ciğer çekmiş. Ama pişirme-sini bilmezmiş. İsteği üzerine ci-ğerci, nasıl pişireceğini de tarif etmiş. Hoca da bunu bir kâğıda yazıp cebine koymuş. Ciğeri parma-ğına takıp evine giderken koca bir çaylak hızla gökten süzülüp Hoca-nın elindeki ciğeri kapmış!

Hoca, o ince gülüşüyle bir boş kalan avucuna, bir de gagasında ci-ğer, uçan çaylağa bakmış da:

— İstedğin kadar kaç, demiş, tarifesi cebimde!..

Ben de, Tanrı göstermesin, bir deprem olsa, kendimi böyle teselli ederdim:

— Ev gitti ama tapusu cebimde!..

Demokrasi Peygamberi :

— Bir yanağınıza tokat atana öbür yanağınızı da çeviriniz!

BOZUK DÜZEN

KARAGÖMLEKLİ İtalyanlar-
dan telif ücreti bile ödemedi-
n aldığımız Ceza Kanununun
142 inci maddesine uydurularak
işten çıkarıldığım gün, parmağımı
dayadım şakağıma:

«Çocuk okutmaktan başka ne iş
yapabilirsin sen?» diye başladım
düşünmeye. İlk iş olarak aklıma a-
vukat yazıhanelerini beklemek gel-
di. Çok arkadaşlarım vardı avukat-
lardan.

«Avukat bey mahkeme!»
«Avukat bey, hacze gitti!»
«Avukat bey, tam saat on ikide
gelecek.»

«İşiniz çok mu acele! Bekleyin te-
lefon edeyim!»

Gelenlerin her birine cevap yeti-
ştirmek, yer gösterip çay söylemek
benim için yapılması zor bir iş de-
ğildi.

Şu halde, dedim, bir avukat yazı-
hanesini idare edebilirim. Baş vur-
dum bir arkadaşına. Uzun uzun dü-
şündükten sonra:

«Ben kanun adamıyım!» dedi,
«Geçimim bu yüzden... Ekmek ye-
diğim şu Ceza Kanunu, seni tut-
muş işinden atmış. Alamam seni
kusura bakma kardeşim!»

Şu halde kanunsuz iş görür, ka-
nun dışı işlerde çalışabiliydim. Si-
radan bakkalı, kasabı, manavı, ma-
nifaturacıyı, ithalatçıyı, ihracatçıyı
dolaştım:

«Defterinizi tutayım!» dedim,
«Hesabınızı çıkarayım!»

Kimse başını çevirip yüzüme
bile bakmadı.

Okur, yazarlığımın yüzü suyu hür-
metine nihayet bir depoya girebil-
dim. Halic taraflarında bir depoy-
du bu... Sağları temeller üzerine
kurulmuş, yangına bile boş veren
kale gibi bir binaydı bu çalıştığım
yer. Hâlâ üçüncü, dördüncü kat-
larında ustalar çalışıyordu.

Bir sabah bir şilep yanaştı kıyı-
ya. İki yük işçisinin zor taşıdığı
potrelleri boşalttı. İşçiler katlanmış
çuvalları omuzlarına yerleştirerek
biri önde, biri arkada uygun adım-
la potrelleri günlerce taşıdılar bizim
depoya... Ben her sefer ellerine
birer fiş veriyor, akşam oldu mu

da, kimin ne kadar taşıdığını hesap-
lıyordum. Kalın bir ambar defterim
de vardı. Ne girse depoya yazıyor,
kuş uçurtmuyordum.

Aradan bir hafta geçince bu sefer
kamyonlar, buğday çuvalları çek-
meye başladılar. Yeni bir sayfa aç-
tım, başladım kilolarını, tonlarını
deftere geçirmeye.

Birinci kat demirle dolmuş, ikin-
ci kat buğday çuvalları ile tıklım
tıklım olmuştum.

Bu çuvallarla birlikte bizim de-
poya yepyeni bir canlılık da gel-
mişti. Bütün Halicin fareleri koku-
yu almışlar, depoya yerleşmişlerdi.
Kendi paramla eczahanelerden fa-
re zehirleri aldım. Çuvalların araları-
na, pastırmalara bulayarak yerleş-
tirdim. Gözümün önünde âfiyetle
yiyorlar, daha var mı gibilerden
yüzüme bakıyorlardı.

«Hele durun siz!» dedim, «Bu iş
kedisiz olmayacak!»

Mahalleden en azılı kedileri seç-
tim, getirdim... Ama bizim depo-
nun farelerini görünce, kuyruklarını
altlarına alıp çuvalların arasına giz-
leniverdiler!

«Mahalle kedisi olmaz bunlara!»
dediler, «Balıkpazarından bulacak-
sın!»

Bir kuyrukları var musibetlerin,
kırbac sanki! Yalnız bu kamçı kuy-
ruklar yeterdi kedileri kaçırmaya!

O zaman Balıkpazarı daha yıkıl-
mamıştı. Pastırma kangallarının ara-
sından, bir arkadaşın aracılığıyla,
öylesine bir kedi bulmuştum ki,
Toraman! Salıverdim üzerine... Bir
savaşır başladı. Daha ilk günden
bizim Toraman bir gözünü kay-
bettir. Ama ne olursa olsun, topla-
mı onikiye varan kedi çetesi, bir
kolbaşı bulmuştu. Bir cesaret gel-
di üzerlerine... Ama, yine de çok
geçmeden birer, ikişer gözlerini kay-
bederek emekliye ayrılmak zorunda
kaldılar.

O günlerde depoyu teftişe gelen
heyetin başı bu kedileri görünce:
«Nasıl olur!» diye küplere bindi.
«Yanlarından fareler geçiyor da ke-
dilerin kılları bile kımıldamıyor.
Bir anlaşma mı var yoksa!»

«Hayır, beyefendi!» dedim, «Her

şeye rağmen görevlerini yapacak-
lar ama... Görmüyorlar!»

«Ne demek görmüyorlar?»

«Fareler bu hale getirdiler onla-
rı!»

İri bir fare, belki de büyük
babası Bizans devrini görmüş, pos-
tal gibi bir fare, adamcağuzun ayak-
ları arasından geçince, ister iste-
mez kabul etti bu acıklı durumu:

«Atın bu kedileri!» dedi, «yerle-
rine yenilerini alın!»

«Hay, hay efendim!» dedim, «Ye-
nilerini bulalım ama, bunların Yi-
gortaları?»

«Ne sigortası!» dedi.

«Görevleri başında gözlerini kay-
bettikleri için...»

Adam ters ters yüzüme baktı.

«Efendim!» dedim, «Zaten biz at-
sak bile onlar kapıdan ayrılmazlar
ki...»

Yürüdü gitti.

Deponun üçüncü katı da bitmişti.
Bu kat, pastırma, sucuk, yağ, deri
gibi, farelerin işine daha çok gel-
en maddelere ayrılmıştı. Buğday
çuvallarını ikinci katta bırakan fa-
reler, hemen ilk günde bir kat da-
ha yükseliverdiler. Kediler aşağı
katta kalmışlardı. Nasıl olsa işkem-
beleri ayaklarına geliyordu.

Yepyeni bir teşkilât lâzımı için
cücü kata. Depo müdürünü yola ge-
tirerek kediler için büyük ödenek-
ler çıkarttırdım. Fransızların ücretli
askerleri gibi, para ile kedi dev-
şirmiş, sıkı bir kedi alayı kurmuş-
tum. Deponun alt katlarında fare
yavruları üzerinde sitajdan sonra,
bir gün hepsini birden çıkardım üç-
üncü kata... Öylesine bir savaş baş-
ladı ki, kan gövdeyi götürüyordu! Beş
altı tane fare cesedini, den-
klerin arasından çıkarıp attım deni-
ze. Kedilerden sadece beş ağır ya-
ralı vardı, o kadar!

Savaşın sonra kedilere bir du-
ğunluk gelmişti. Ortalarda fare gö-
rünüyor ama, miskinleşivermiş-
lerdi kediler, habire uyuyorlardı!

Korkmuşlar mıydı? Şurada bur-
da tek tük Gerilla savaşları oluyor,
kısa bir patırdan sonra fare kaçı-
yor, kedi de peşinden üç beş adım
kovalıyordu, o kadar. Sonra kıvrılıp

bir dengin üzerinde uyuyordu. Hat-
ta getirdiğim işkembelere, ciğerlere
bile dönüp bakıyorlardı. Ne ol-
muştu küçük kaplanlarımıza?..

Aradan bir ay kadar geçince fare-
ler, gizlendikleri deliklerden birer
ikişer çıktılar, ortalarda dolaşma-
ğa başladılar. Bizim küçük kaplan-
lar, onları âdeta dost bakışlarla sü-
züyor, yavrusu ile oynayan bir ma-
hale köpeği gibi, başlıyorlardı şa-
kalaşmağa...

Pastırma toptancılarından biri-
nin ihbarı beni kendime getirir gi-
bi olmuştu. Depodan tam ikiyüz ki-
lo pastırmanın çaldığını iddia
ediyordu. Tecrübeli müdürüm:

«Aç gözünü!» dedi, «Pastırmaları
şıcanlar yiyor!»

Ben gözümü öylesine açmıştım ki,
iki gün içinde pastırmaları, suçuk-
ları, yağları, hattâ derileri şıcan-
lar kadar kedilerin de yediğini
meydana çıkarıvermiştim!.. Ne
yapmalıydım şimdi? Kedileri atsam,
farelerle işbirliği etmiş duruma dü-
şecektim. En doğrusu fareleri at-
maktı ama, o güç de bende yoktu
kil

Müdür bey, teftiş heyetinin gele-
ceğini bildirdi bir sabah. Depoları
sildirttim, süpürttüm. Denkleri,
çuvalları, peynir tenekelerini, yağ
tenekelerini ip tutmaca hizaladım.
Fareleri sopa ile kovaladım. Kedi-
ri atamazdım. Ödenekle alındığı için
demirbaşa kayıtlı idiler. Tüylerini
taradım, çapaklarını sildim.

Heyet, soluk soluğa merdivenleri
çıkıp da deponun düzgünlüğünü, te-
mizliğini görünce, rahat bir nefes
aldı:

«Güzel, güzel! Elinc sağlık!» de-
di, «Şaş müfettiş.

«Getir bakalım şu ambar defte-
rini!»

Sonra ilk sorusunu dayadı:

«Kaç ton pastırma var depoda?»
Baktı deftere, gene kendi verdi
cevabını:

«Tam sekiz ton!» dedi, «Çağır
yük işçilerini de, tartalım!»

Baskülü çektik deponun ortasına.
Yük işçileri indirdi, ben tarttım.
Baş müfettiş de gözünü takmış
ensemenden gram sektiirmiyordu. Tar-
tı bitince bir toplamı çıkardı:

«Altı ton, dört yüz kiloğram!»
Yüzüme kuşku kuşku bakma
ğa başlamıştı:

«Nerde bu bin altıyüz kilo pas-
tırma?»

Gözünün içinde, fıldır fıldır
dönüyordu göz bebekleri. Yüzüm-
den, ceketime, ceketimin ceplerine
kayı bakışları. Dolgun bir düzdan
aradı. Bulamayınca ayaklarına, a-
yakkabılarına kayd. Altıları pençe-
li, üstleri yamalı pabuclarını gö-
rünce, yüzü buruştu. Ayağının di-
binde kıvrılıp yatan kedilere gözü
ilişti. Sonra denklemin üstünde ya-
nayan fareleri gördü.

«Olmaz böyle!» diye bağırdı. (

«Anlıyamadım efendim!» dedim.

«Nihayet şu depoda farelerle ke-
dileri barıştırıp uzlaştırdın ha!»

«Ben mi?.. Ben.. ben yapmadım
ben...» diyebildim.

«Kedileri savaşmaz hale getiren
sen değil mi?»

«Hayır! Ben değilim!»

«Farelerle kedileri kardeş yapan?»

«Eğer pastırmalar, sucuklar gel-
meseydi depoya...»

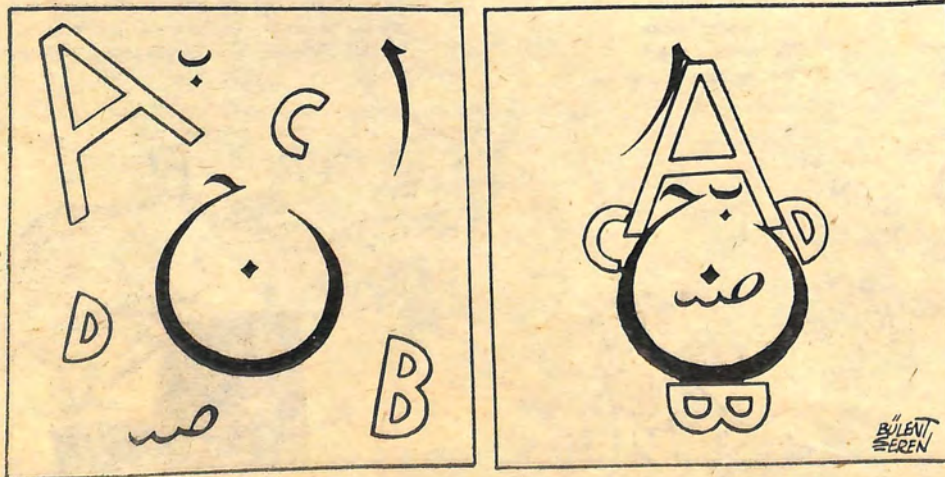
«Hadeeee! Bütün düzeni bozan
sensin! Sen, 142 nci madde kaçkı-
nı!»

«Aynı ortamda yaşayan...» diye iri
kıym lâflar edecektim ki, baş mü-
fettiş merdivenleri gösterdi:

«Zaten gözüm seni geçen sefer
tutmamıştı... Seni burada çalıştır-
dığımıza çok hatâ etmişiz! Buyur!»

Ben kös kös inerken besili fa-
relerle kediler, şakalaşıyorlardı mer-
diven başında!

Eğitim dâvamıza yeni bir şekil verilecek. (Gazeteler)

Şekilden Şekille!

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Emekli, 'emekli'!

Devletbaşkanı: Emekli general.
Başbakan: Emekli general.
Parti Başkanı: Emekli general...
Tabii ki, Koalisyon da emekler,
idare de emekler, başka şeyler de...
Son günlerin ağızdan ağıza uçu-
şan «esprî» si bu, Ankara'da.

Dolmabahçe'de..

İmparatorlar oturmuş. Bu yaz
milletvekilleri oturdular. Yattılar,
kalktılar, bol bol imparatorların
«suyunda» yıkıldılar...

Müşterek Divan'ın, orada toplan-
ması kararı alınmıştı. Müşterek Di-
vanın yaz sıcaklığında toplanması için
İstanbul'dan yatkın, Dolmabahçe'-
den uygun yer zor bulunurdu. Er-
dek de yakındı oradan... Marmara
Adası da yakındı. Gemlik de ya-
kındı. «Yakınlıklar» içindeydi sa-
ray... İlgililer de böyle düşünmüş-
tü!

Görüşülecek «müstaceliyet» kes-
petmiş meselelerin başında tabiatıy-
le «gündeliklerin» toptan ve peşin
ödenmesi geliyordu... İtiraz sesleri
duyuyorum: Niye?..

Ondan sonra, sarayın taşlarının
«işlenmesi» vardı...

Bir de milletvekillerinden birinin,
Sarayların sigortası için Amerikalara
gönderilmesi meselesi vardı! O
da görüşüldü. Fuat Sirmen diren-
di: Şevkli bir çoğunluk karşısında
direnmesi işe yaramadı... Haksızdı
Sirmen!.. Saray yapıları sigorta e-
dilmemişli ama, felâket haber ver-
meden birden bastırırdı. Bir an ev-
vel Amerikalılara gidilip önlenmesi
gerekmekteydi yangının!.. Milletve-
killi biraderimiz Amerikalara uçtu
ve Sarayı sigorta et.. ettiremedi!

«İz düşmanlarına ağır ceza verilmesi düşünülüyor!»

İşler Yolunda!..

Bu kadar değişik zümrelerin katmerli «maşallahlarından»
sonra sükûnetin hiç bozulmayacağını zannederdik, amma bozul-
muş... Bir eski Milli Birlik'çi, Refet Aksoyoğlu bozmuş sükû-
neti... Haklıymış haksızymış, söyleyemem. Nasıl bozmuş o-
nu da söyleyemem. Belki bu halk türküsünden çıkarabilirsiniz:

«Tabancamın sapını gülle donatacağım, gülle donatacağım»...
«Ettim kendi kendime, kime darılacağım, kime darılacağım»...
«Tabancamın sapını gülle donatacağım, gülle donatacağım»...

Siz, gülle donatılmış tabanca gördünüz mü kuzum? Ben
«gülsüzünü» gördüm ve beğenmedim!

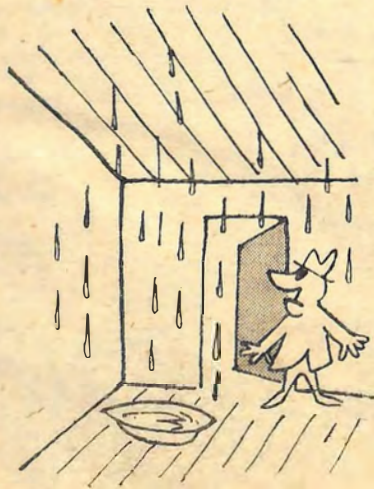
Sultan Reşat

Yeni Saray Müdürü, müdürü de
deği, muavını, bakmış ki koca yapı-
da, Abdülazız'ın dairesi var. Bilmem
kimin dairesi var. Hattâ İnönü'nün
dairesi var da, Sultan Reşad'ın dai-
resi yok! Dayanamamış bu haksız-
lığa. Elinde liste, mahzenleri karış-
tırmış karıştırmış... O devire ait
eşyaları bulmuş, bir Sultan Reşat
dairesi meydana getirmiş. Derken e-
fendim «protesto» lar yağmış kafa-
sına: «Eşyaları yerlerinde tesbit et-
mek daha kolay oluyor, bu daireyi
dağıtın!» diye. Yerleri dedikleri, toz-
lu mahzenlermiş ve Sultan Reşad'ın
dairesi dağıtılmış. Milletvekillerinin
daireleri yerinde duruyor ya, önem-
lisi o!..

Koltuklar:

O sırada Devlet Başkanı sarayı zi-
yarete gelmiş. Genişi, yaldızlı kol-
tuklara bakmış bakmış, içine garip-
lik çökmüş. Anlatmış etrafına, içi-
nin garipliğini: «Padişahlar bu kol-
tukları dolduruyorlardı, hattâ sığ-
mıyorlardı bile. Bizler oturacak yer
bulamıyoruz...» Hummın, o kadar
değil, o kadar değil paşam. Ben
«kalkık» kimseye raslamadım. Her-
kes bi oturuyor, bi oturuyor ki kol-
tuğunda. Evet koltuklar Dolmabah-
çeninkiler kadar yaldızlı değil, otu-
ranlar da padişah değil benim bil-
diğim... Sıkı oturuyorlar amma!..

İşte okurlarım, size Ankara'dan
bir İstanbul hikâyesi.. Âlem, gene
ol âlem; devran gene ol devran de-
yip omuz silkmekten başka çare
buluyor musunuz?..

YAZISIZ

9

Atatürk büstlerine saldıranlar çoğaldı.

Bonservis

İş için müracaat eden hizmetçiye ev sahibi soruyordu:

— Biz seni işe alalım ama bundan evvel çalıştığın yerlerde başarı sağlamış olduğunu bize ispat etmelisin.

Bunun üzerine hizmetçi namzedi büyük bir altın saat çıkarıp gösterdi:

— İşte dedi; bu saat sizden evvel çalıştığım yerdeki patrona aittir!..

Süt rejimi

Doktoru Yılmaz'ı sıkı bir süt rejimine tâbi tutmuştu. Birkaç gün bu sıkı rejime devam ettikten sonra Yılmaz bir arkadaşıyla dert yandı:

— Azizam, yeni doğmuş çocukların neden durmadan ağladıklarını şimdi anlıyorum.

Zeki

Belediyede çay ve kahve ocakları kapandı. (Gazeteler)

Piza Kulesi!

Bay Falanoğlu, İtalya seyahatinde gayet enteresan ve güzel resimler çekmişti. İstanbul'a döndüğü zaman çoktıkı resimler arasında bulunan ve Piza kulesini bütün özellikleriyle iyi gösteren bir fotoğrafı karısına gösterdi. Kadın meşhur kuleyi tetkik ettikten sonra kocasına:

— Anlaşılan dedi; bu resmi çektiğin gün iyice sarhoştun kocacığımı!

Cevap

Bir gazeteci Altan'a sordu:

— Sizce hayattaki en büyük aktör kimdir?

Altan hafifçe öksürerek cevap verdi:

— Eh! Bir kaç kişi varız.

Politikacı

Kadın kalbi.. İktidar koltuğu.. İkisi de aynı şey!.. Aşk da buraya geçebilmek hırslı... Kuvvetli bir arzu, baş döndürücü bir heyecan, şiddetli bir duygu dengesizliği...

Kadın kalbindeki iktidarı ele almak için de yine bir sürü vaidler, tümen tümen ümitler, ton ton yalanlar gerek!... Ama iktidarı ele aldınız mı, boş ver gerisine!.. Vaidlerinizde dursanız da olur, durmasanız da... En az bir seçim nutku büyüklüğünde yazmış olduğumuz aşk mektuplarımızdaki duygu ve düşüncelerinizi bir kenara itip sahibi olduğumuz muhabbet koltuğunda dilediğiniz gibi yaşayabilirsiniz!

Aşk, demokratik rejimin vazgeçilmez unsurlarından biri olduğu gibi, demokratik rejim de aşkın vazgeçilmez unsurlarından biridir!... Rejim açık olduğu, aşk ise kapalı olduğu müddetçe güzeldir! Sevmek ve sevilmek hürriyetini kısıtlayan her davranış, karışında hissi iradeyi temsil eden büyük bir yığın bulur...

«Birleşmiş Gönüller Kurulu», aşka aday olacaklarda hiç bir nitelik aranmamasını oybirliği ile karara bağlamıştır... Buna rağmen, gizli oy, açık tasnif kuralı ile yapılacak hissi seçimlerde seçmene

Hastane

ZİSİZ

göre aşk !

ve adaya hariçten yapılacak herhangi bir tesir, telkin, müdahale, doğrudan doğruya Anayasayı ihlâl etmek demektir!...

Tek parti zihniyeti nasıl ki bir memleketi diktaya götürür ve milleti o partiden bıktırırsa, aşkta tek kadın da aynı şeydir!... İnsanoğlunu hırçın bir diktatör yapar, aynı dışıdan bıkmanın verdiği bir usançla hattâ canından bezdirir!... Bu itibarla aşkta da ima yedek bulundurmak ve gerekirse koalisyona gitmek kaçınılmaz bir zarurettir!...

Seçmenlerinize de, sevgililerinize de asla «Hayır» demeyiniz!... Aşkta ve politika da «Hayır» diye bir kelime yoktur!... En imkânsız istekler karşısında bile bakışlarınıza tatlı bir gülümseyiş dolurarak «Evet» demesini, «Peki» demesini biliniz!... Unutmayın ki «Peki» dediğiniz şeylerin hiçbirini yapmak mecburiyetinde değilsiniz!... Yalan, aşkın da, siyasetin de altın anahtarıdır!...

Aşkın iktidarsızlığı, politikanın iktidarsızlığından elbet kat kat acıdır. Ama her çıkışın bir inişi, her yüceliğin bir düşüklüğü vardır. Amatör zamparalar da bilir, amatör politikacılar da!...

Siyret SİYASİ

de bakım!

Üzüm

H... doktora dert yandı:
— Doktorcuğum, durmadan salkım salkım üzüm yiyorum...
— Ne olmuş? dedi, doktor.
Herkes üzüm yer, bunda ne var:
Hasta hayret ve dehşetle doktorun yüzüne baktı:
— Nasıl; duvar kâğıdından mı?

Ansiklopedi!

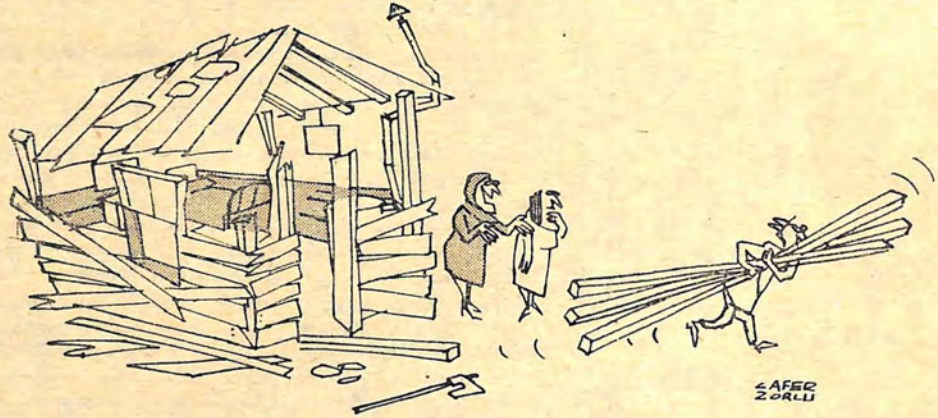
Büyük bir ansiklopedi satın almıştı; kitap hakkında fikrini soranlara:
— Çok enteresan bir kitap, dedi; yalnız mevzu o kadar çabuk değişiyor ki!...

Fabrikatör

Hâkim, tanık kadına sordu:
— Kocanız ne iş yapar?..
— Fabrikatör..
— Çocuk..
— Hayır hâkim bey, möble fabrikatörü...

— Kalbimde kötülük yok. Ben işimi severek, zevkle yaparım!

— Eyvaaaah, bizimki Toto'da yine direk oynamaya gidiyor!

Çocuk meselesi!

Yalçın, arkadaşı Oğuz'a rastladı ve:

— Karından ayrılacağım azizim, dedi; ayrılacağım ama bütün müşkülümüz çocuk... Bir çocuğumuz olduğu için paylaşılamıyoruz. Onun için karar verdik bir çocuk daha yapıp öyle boşanacağız. O zaman çocukların biri onda, biri bende kalır...

Aradan 9 ay geçtikten sonra tekrar rastlaştılar.

Oğuz sordu:

— Ne oldu, karından ayrıldın mı?

— Sorma birader, dedi; be, iki ayrılamadım; zira karım ne yapıp yapıp ikiz doğurdu. Şimdi üç çocuğumuz var ve yine paylaşamıyoruz!...

— Çok güzel oldu arkadaşım, güle güle giy!

BİDONLAR

B U, bir çöp bidonudur. Evet, bildiğimiz herhangi bir çöp bidonu...

Çöp bidonu da ne ola ki?... diyeceksiniz. Ne olabilir ki çöp bidonu?... İdare meclisi üyesi olamaz, Başyazar olamaz, kulüp rakısı ya da havuç tarlası olamaz!.. Yataklı vagon, fasulya plâkisi, nakışlı mendil hiç olamaz!.. Altı üstü bir çöp bidonu işte!.. Basın kanunu değil, belediye başkanı değil, Afgan tazisi, Skoç viskisi, kadın kokusu değil!..

Yazın en sıcak günlerinde dondurma yemektense çöp bidonlarını karıştırmayı tercih ederim...

Parti kongrelerinden, gazete sayfalarından, politikacı nutuklarından daha tatlı bir serinlik verir bana çöp bidonları... Yalnız serinlik mi; çöp bidonunun verdiklerini senatörler seçmenlerine, liderler partilerine verebilselerdi, memleket güllük güllüştürürdü!..

Ümit verir, cesaret verir, gelincik sigarası, misket şarabı, fırın kebabı ve kabak çekirdeği verir çöp bidonu...

★

Cesaret verir çöp bidonu demiştim, değil mi?..

Delikanlılığımın ilk deli fırtınası çöp bidonlarının üstünden esmişti. Karşımızdaki arpartmanın en üst katında otuz beşlik bir taze vardı. Ben o zamanlar amatör bir çapkındım, o da bir politikacı kadar oynak, kaypak, arzulu bir kadın...

O'nun, okuduktan sonra yırtıp çöp kutusuna attığı, kapıcının da kutudan bidona boşalttığı bütün mektupları üşenmeden elden ve gözden geçirirdim. Bu mektupların arasında tanımadığım erkeklerin yazdıkları da olurdu, onun yazıp da göndermedikleri de...

Çöp bidonunda ele geçirdiğim bu mektup müsveddelerini kısa vâdeli bonolar gibi kullanmakta tereddüt etmedim.

Bono dedim de aklıma geldi. Bugün bonusunu vâdesinde ödeyen nâmuslu iş adamı kaldı mı?... Hükümetler bile, (Allah rahmet eylesin, vallahi bizimkini demek istemiyorum!) vâdinde durmuyor... Ama o kadın öyle değildi. Yatak odasına ait özel sırlarını taşıyan mektup müsveddeleri çöp kutusundan çöp bidonuna girdiği gün kısa vâdeli bonularımız imzalanmış demekti. Bir fırsatını bulup elimdeki vâdeli bonolardan birini onun gözbekelerinin veznesine yatırdım. Tediye den imtina etseydi derhal «Şantaj Bank» tan ilk protestoyu çekecektim. Ama akıllı davrandı. Protestoya uğramadan dudaklarıyla ilk taksiti ödedi.

Onbeş yaşındaki bir amatör çapkın, otuzbeş yaşındaki profesyonel bir dişi tarafından öpüldüğü zaman neler duyarsa, ben de aynı şeyleri duymuştum o gün... Biraz umut, biraz heyecan, biraz gurur, bir kucak dolusu da istek...

Alacaklısı mı çoktu, yoksa toptan tediye işine mi gelmiyordu, şimdi iyice hatırlamıyorum, üç taksitte fit olduk. (Nasıl fit olduğumu merak ediyorsunuz değil mi?... Pişşşt!... Yağma yok öyle!..)

Kocasını portakal kolonyası imalatıyla meşgul olduğu için, sık sık

güney illerine geziye çıkardı. Portakal kabuğu koklamaktan, evindeki olgun portakalı yemeğe herhalde zaman bulamıyordu!..

Portakal suyunu sever misiniz?... Oooohhh!.. Ben de bayılırım portakal suyuna... Ama o, bana hiçbir zaman doyarsa bir portakal suyu içirmedi ki!.. Her taksitte birkaç dilim portakal... Doyumsuz istekler içinde ayrıldım her zaman kapısından... İyi ki öyle olmuş, doysaydın kanıksardım portakala... Belki de soğurdum portakaldan. Halbuki o zamandan bu yana meyveler içinde en çok sevdiğim portakal olmuştur.

Çöp bidonunun sayesinde başladığım bu ilk aşk, benzin dolu delikanlılık çakmağının bir anda yakarken o da artık çöp bidonuna atmadığı mektup müsveddelerini cayır cayır sobada yakıyordu...

Bana daha geçen yılmiş gibi geliyor ama, onbeş yıl geçmiş aradan... Aradan geçen yalnız yıllar mı?... Daha neler neler geçti aradan.

Delikanlı birer çocuktuk, deli canlı birer adam olduk hepimiz... İlk okuldan sonra mektebi bırakan mahalle arkadaşım Hıyar Şükrü, önce kabızmal, sonra milyoner oldu... Orta ikide belgelenen Mankafa Ali (mebus seçildi... Komşu hanımın portakal kabuğundan kolonya imal eden kocası, bir villâ yaptırıp dinlenmeye çekildiği şehire belediye başkanı oldu.

SPOR ALBÜMÜMÜZ!

Gelecek hafta çıkıyor!

20
Sayfa
5
Renk

A K B A B A ' n ı n parasız ilâvesi

YAZISIZ

Ya ben?.. Ben de yağlıboya top-
tancılığına başladım....

Şu politikacılara bir kızıyorum
ki!.. Renklerin de politikası olur
mu kuzum?.. Kırmızı komünistmiş,
yeşil nürteciymiş, sarı bilmem
neymiş...

Şimdi de bir ilerici-gerici lafı
çıktı ortaya... İlericilerin rengini
bilmem ama yeşili hep gericiilere
mal ediyorlar... Bu yüzden depoda-
ki üç ton yeşil yağlı boyam bir
türlü satılmadı gitti. Piyasada ben
den başka hiçbir toptancıda yeşil
yağlı boya stoku yok!..

Korkaklıktan mı, ürkeklikten mi
nedir, kimse kapısını, penceresini
artık yeşile boyamak istemiyor...
Az da değil... On ton yeşil boyayı
nereye verebilirim ben?.. Yuvarlak
hesap 100.000 lira heba olup gide-
cek!..

Parayı sevmem. Sevsem bile aşk
için, yaşamak için, yani sizin anlı-
yacağınız portakal için severim pa-
rayı ben...

Kul sıkışmazsa Hızır imdâda ye-
tişmezmiş... Portakal Kolonyası i-
malâtçısı, Belediye Başkanı seçilin-
ce ilk işim kendisinden önce karı-
sını tebrik etmek oldu. Tabii ge-
çen yıllar yalnız evlerimizi, sokak-
larımızı, yaşlarımızı değil, hislerimi-
zi de değiştirmiştir zannedersiniz
değil mi?.. Ben de öyle sanmıştım
telefonu çevirirken...

— Alo!.. diye fıslıdım.

Evet, O'nun sesiydi cevap veren.
Tıpkı onbeş yıl evvelki gibi büyü-
lü, arzulu, dişi...

— Nerden aklıma geldim? dedi.
Profesyonel bir zampara roman-
tizmi ile cevap verdim:

— Akıldan çıkmamıştın ki!..

— Sahi mi?.. Sahi mi söylüyor-
sun?.. Hadi gel öyleyse!.. Şu anda
biç bir angajmanım yok!..

Telefonu nasıl kapadım. Rehber-
den aldığım adrese nasıl koştum...
Bilmiyorum...

Onbeş yıl önceki otuzbeşlik ka-
dın, bütün rengine ve gösterişine
rağmen - ne yazık ki- suyu çekilmiş
bir Yafa portakalı gibiydi. Oysa
ki ben bir yatak limonu kadar sulu
ve arzuluymdum...

★

Bir hafta sonra gazetelerde Be-
lediye Başkanlığının şu ilâm çıktı:
«Şehrin genel görünüşünün düze-
ni bakımından bütün çöp bidonları-
nın yeşil yağlı boya ile boyanması
kararlaştırılmıştır. Bu hususa riayet
etmeyenler hakkında Belediye Sağ-
lık tüzüğü gereğince işlem yapıla-
cağı sayın halkımıza ilân olunur...»

Gerisini yazmaya lüzum var mı?
Piyasada benden başka kimsede ye-
şil yağlı boya stoku olmadığı için,
on ton boyayı birkaç hafta içinde
erittik.

Şehrin bütün çöp bidonları yeşil
boyalarıyla pırıl pırıl ışıldarken,
çöp bidonu ile başlayan ilk aşkımın
bereketini düşünüyör, nerede bir
çöp bidonu görsem kollarımın ara-
sına alıp şehvetle kucaklamak ar-
zusunu duyuyorum.

Şemsi BELLİ

Müdafaa !

Birlikte Piknik'e gitmişlerdi.
Tenha bir ağacın gölgesinde bir
müddet sessiz durduktan son-
ra, Edvard nişanlısına sordu:

— Baban benim için aptal de-
diği zaman, neye beni müdafa
etmedin!

Roz, tatlı bir gülümseyişle:

— Müdafa etmez olur mu-
yum şekerim, dedi. Ona göste-
rişe aldanmamalıdır, dedim!

Kaptanın karısı!

Yolcu kadın, gemi adamların-
dan birine sordu:

— Merak ettim, gemide her
zaman kumanda eden yalnız
kaptan mıdır?

— Evet Sinyora...

Bu sırada güvertede gezinen
bir kadın lafa karıştı:

— Fakat bu sefer kaptanın ka-
rısı da gemide bulunuyor!..

Yaş meselesi!

Mahkeme şahitliğine gelen ka-
dına hâkim sordu:

— Kaç yaşındasınız bayan!

Elli yaşına merdiven dayamış
kadın cevap verdi:

— Otuz yaşındayım!

Hâkim dayanamadı:

— Bayan, size yirmi sene ön-
ceki yaşınızı sormuyorum, de-
di.

Çeşit çeşit yemekler!

Müşteri, uzun yemek listesine
bakmaktan usanmıştı. Başına
dikilen garsona şikâyet etti:

— Bu ne uzun yemek listesi,
insan ne yemek seçeceğini şaşı-
rıyor!

Garson, başını salladı:

— Haklısınız mösyö, bizim
patron her yemeğe beş isim yaz-
dığı için liste uzun oldu...

YENİ LUGAT !

UZMAN — Kimsenin faydalanamayacağı raporlar yazmakta ihti-
sası olan zat...

ÖRGÜ — Kadını düşünmeye sevkeden yegâne şey!

ZENGİNLİK — Yalnız fakire görünen, zenginin başındaki taç!

KADIN — İnsanı, cennet kapısından cehenneme sokan şeytan!..

EVLİLİK — Karşılıklı sevginin bir karikatürü!..

CEZA — Bir ilâttır, azı şifa verir, çoğu öldürür!

BOHEM — Aç yatmaktansa borçlu uyanmayı tercih eden adam!

Ave!

Patron, idare müdürünün o-
dasına girdi:

— Bu yeni aldığımız memur
ne iş yapıyor?

İdare müdürü:

— Bütün gün havada uçan
sineklerle bakıyor...

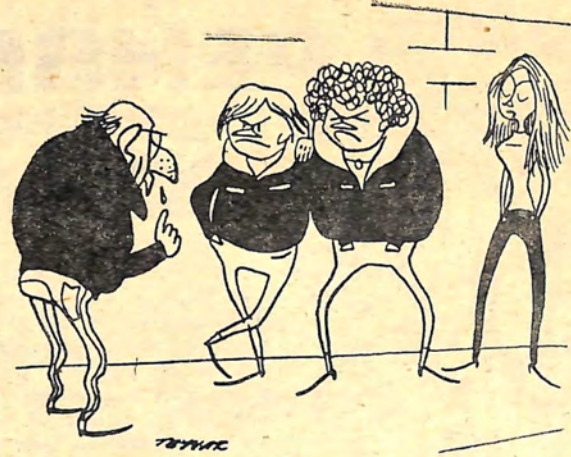
— Nasıl?.. Yalnız havada uçu-
şan sineklere mi bakıyor, baş-
ka bir iş yapmıyor mu?

İdare müdürü, sükûnetle:

— Yook, dedl. Arada sırada
bir tanesini yakalayıp öldürü-
yor!

— Ne tuhaf adam... Ko-
ca fabrikada ufak tefek
şeylerle ilgileniyor!

— Günaydın... Ama baylar mı, bayanlar mı?..

Saniye!

Karı, koca Via Veneto'dan geçi-
yorlardı. Kadın birdenbire bir
şey hatırlıyarak:

— Kocacığım, ben şu mağa-
zaya girip bir şey alacağım, sen
beni bekle, bin saniye içinde
gelirim!

Nişan yüzüğü

İki genç arasında:

— Clara, benim nişan yüzü-
ğüme bak. Nişanım Carlotta'nın
büyük zevk sahibi değil mi?
— Evet, nişan yüzükleri seç-
mekte bir tanedir!..

Mazeret!

İki genç kadın dertleşiyorlar-
dı:

— Mari'ciğim beş senedir ni-
şanlısın, evlenin artık!

Mari dudak büktü:

— Onunla evlenmem, şimdi-
ye kadar bir türlü kanım ona
ışınmadı!..

Afiş!

Bir harp zengini, Mısır'da ka-
rısı ile müzeleri geziyordu. Ka-
dın, bir taşın üzerindeki Hierog-
lif yazıları göstererek sordu:

— Bunlar nedir acaba?

Harp zengini, hemen cevap
verdi:

— Herhalde Firavunların du-
var ilânları olacak!

13 Rakam!

Hollywood'da, bir gazeteci ta-
nımmış bir film yıldızına sordu:
— Diğer artistler gibi siz de
onuç rakamının uğursuzluğuna
inanır mısınız?

Film yıldızı bir kahkaha attı:
— Bilâkis... Evlendiğim koca-
ların en iyisi, on üçüncü ko-
camdı....

Bilgili kız!

Bir kadın, tanıdığına kızını
övüyordu:

— Kızımın korkunç bir müzik
kültürü var, herhangi bir plâğı
görsün, öbür tarafında ne bu-
lunduğunu bilir!

Cimrilik!

Uzun bir seyahatten dönen İskoç-
yalı, kendisini karşılayan bir hem-
şehrisine sorar:

— Bizim futbol takımı nasıl gidi-
yor?..

— Futbol takımınız yok artık...

— Yok mu?!. Neden?..

— İki yıl önce antrenmanda topu
kaybetmişlerdi de...

— Size bizim arkadaş-
göndereyim... O bekârdır!

PEMBE

Sermet Muhtar Culus

MAŞLAHLI

HANIM

— 41 —

Kanarya, elleriyle dizine tempo tutarak, hafiften hafife şarkıya işti-
rak ediyor... Agavni, hasıra bağ-
daş kurup ağaca sırtını vermiş, sa-
ğa sola kafa sallıyor.

Ebuzarif bey, oyun havası ça-
lınıyormuş gibi, bana baka baka;
(Yaşa ya ruhi!.. Senin şerefine ya
ayni!) diye avuçlarını birbirine
vurmada... Necatüddine dönerek:
(Yaşa ya Necatüddin!.. Var ol ya
delikanlı!) diye parmak sıkırdat-
makta... Esrar küpü Necatüddin
de, yüzünü Hayırsız adalara dö-
nüp yere çömelmiş, dilsiz orucu
tutmada...

Ebuzarif bey, o derece keyfe gel-
mişti ki, çalınan şarkıyı, markıyı,
unutmuş, (Yale!) diye arapça
mavah tutturmuştu; kör dilenciler
gibi, gırtlaktan, yayık yayık avaz-
da idi.

Bereket versin, Fenerde bizden
başka kimseler yok.

Yemeğe el sürececek kimde takat
var? Havyarlar, balık yumurtaları,
beyin salataları, kutu sardalyaları
ile tika basa doymuşuz.

Mehtap çıkmıştı. Arabalar, birer
ikişer sökün etmeğe başladı.

İffet paşazade mabeyn kâtibi
Erşet bey, İstimbot Refiğin kızı,
Erenköylü üç hemşireler, sakallı
Hüsnü bey, Saka Saki bey, Kır-
manço Tahsin bey, Raik beyin kı-
zı, Raik beyin oğlu ve gelini...

Şaka maka derken Fener eni-
şesini kalabalıklaşıyor.

— Gelenler var, yine deminki
yerimize gidelim, Zarif beyden u-
zakça oturalım diyorum, Kanarya:

— Ayol çocuk mu oldun, baksana
adam dumanlı, vapur gibi islim
üstünde. Huyunu, husunu bilmiyo-
ruz; babalarını tutturup başımıza iş
mi çıkartacağız? Bu karanlıkta kim
kime, dum duma; bizi ne tanıya-
caklar... diye mani oluyor.

Şangır şangır bir zincir sesi...
Sakın Çerkes Hasip paşanın fayto-
nu olmasın, diye yüreğimiz ağzımız-
da iken, Topaç Mollanın arabası
çıkagelmese mi?

Bizim enişte beyimiz sağa, Topaç
sola oturmuş; omuz omuza yas-
lanmışlar; zuhufi koluna çıkan zen-
neler gibi, boyun kıra kıra, önti-

mülden geçerken, birden durdular.
Ah enişte, o kâfir papas!.. Ab-
dülgaffar ağayı, tilki gibi ne çabuk
gördü, burada olduğumuzu ne çabuk
kestirdi.

Hemen arabadan atladılar. Söyle-
meğe hacet yok, ikisi de yalpada,
kol kola tutunmasalar yere yıkıla-
caklar.

Sözüm enişteye değila, o sıırım-
dan farksızdır, hacıyatmaz gibidir;
öbür göbekli devrilecek...

Solumuzdaki ağacın altına iskem-
le getirirlerken, Kanarya ile hemen
yerimizden fırladık, uzak sandalya-
lara kaçtık.

Ebuzarif bey çenede:

— Vay, maşallah, fetebarekallah,
bizim enişte bey teşrif buyurmuş..
Ne kaçıyorsunuz yahu, hazret ya-
bancınız mı?.. Canım, ötekinin irap-
tan mahalli yoktur, budalanın âla-
sıdır; adam yerine koymayın, raha-
tınıza bakın... Enişte beyimizi ça-
ğıralım, müsafaha, muanaka ede-
ğim, öpüşüp koklaşacağım... Hata-
larımızı tamir ve tashih ile aklar di-
liyeceğim...

Enişte, fesini kaşının üstüne yık-
mış, ayağını ayağının üstüne atmış,
iki parmağının arasında cigarı, E-
buzarif beye metelik bile vermiyor,
vermediği gibi, karşıdan süzüm sü-
züm süzüp te zevkleniyor bile...

Beş dakika geçti, geçmedi. Kah-
venin arka tarafında, hamam ha-

rabesi cihetinden köşklü nârası gi-
bi bir ayyıt!.. Narayı müteakip
müthiş bir küfür yayılımı, daha ar-
dından şark şark sesler ve can hav-
liyle, aman! aman! diye feryat
ve figan...

Hiç sıtma görmemiş bir hançe-
re, binbir küftürü birbirine kata-
rak, ortalığı çın çın çınlatıyor;
cansız, kısık bir ses te: (Vay ka-
fam!.. Vay suratım!.. Vay karnım!)
diye barbar bağınıyor.

Kahvedeki kahveciler, balıkçılar,
orta selvinin altındaki dondurmacı-
lar, helvacılar, küledeki fener bek-
çileri, gürültü kopan tarafa koşuş-
tular. Abdülgaffar ağa da soluğu o-
rada aldı.

— Korkmayınız, bir şey yok, sar-
hoşun biri bir arabacıyı dövmüş!
diyerek geldi.

Korkmıyalım, bir şey yok, fakat
benim de, Ayşe hanımın da iler,
tutar yerimiz kalmadı ki. Elimiz,
ayağımız titriyordu.

Kanarya, çoktan kendini hasırın
üstüne atmış:

— Gördün mü olanları şimdi, sar-
hoş, tütün kaçakçılar bastı galiba.
Fırdevs hanımın Karaman çiftliğin-
de başına gelenleri unutmadık!..
diye kalbini bastıra bastıra çırpını-
yor; cesaret vereceğine, aklıma gel-
meyenleri de getirerek beni büsbü-
tün perişan ediyor.

Agavni:

— Burası seyir yeri değil, da-
niska mezarlıktır. Geceleyn hort-
laklar çıkmasın. Mefa asfas, ne halt-
ettim de sizlere uyup geldim? di-
ye kafasını yumruklamadı.

Ebuzarif bey, şaka karıştırmak
istiyerek, Kanaryaya:

— Hemşire hanım, Manakanın
şanosunda dram mı oynuyorsun,
yoksa Abdide komik rolü mü ya-
pıyorsun? diye soğuk soğuk kahka-
ha atarken Necatüddin gene deniz
kenarını boylamıştı.

Gene beş dakika geçti, geçme-
di, yanyana iki atlı, bizim tarafa
doğru geliyor. Yaklaştılar, hizamıza
geldiler.

Biri, Peşkiribaşının oğlu değil
mi? Hemencecik te bizi tanımaz
mı?

İşte o saniye, sol tarafıma indi
sandım. Sol kolum, sol bacağımı
bende değil. Sağ yanımda, isparmoza
tutulmuş gibi sapır sapır titriyor;
titirirken, derimden içeriye, sanki
iğneler, çuvaldızlar batıyor.

Ayşe hanımın bu suntuyludan da-
ha haberi yok; bir eliyle kalbini
uğuşturmakta, ötekiyle de yelpaze-
lenmede.

Deminki dayak faslı da muhak-
kak bu azılı yaverin marifetiydi.
Ecel teri döküyordum.

Atlılar, önümüzde biraz durduk-
tan sonra burunun solundaki sakız
ağacına doğru gittiler, beygirlerden
indiler.

Peşkiribaşının oğlu, gene nara a-
tar gibi, kahveciye haykırdı:

— Ulan kahveci, çabuk buraya
iki sandalye getir. Şimdi göz bebe-
ğinin kandalinden başlayıp otuz iki
dişinin arasına...

Tanıdıklardan, gelen giden var mı
diye yüreğime inecek. Büzüldüğüm
yerden şöyle başımı çevirir çevir-
mez, bir de ne göreyim?

Ülfet beyin kır beygirli faytonu
tam karşımızda...

Kanaryanın kucağına yıkılmışım...
Karşılıklı salavat getiriyoruz, bir
tarafından da bunağa belli etmemeye
çalışıyoruz.

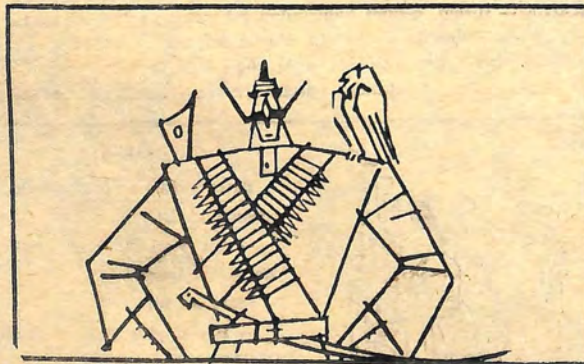
Ebuzarif bey ağzını açmış, gözü-
nü yumuştu:

— Ne çekinirsiniz bu hergeleden,
ester oğlu esterden be nuru aynım.
Bu kadar korkuyorsanız, gideyim, o
kuduz kelbin ağzına bir samar vu-
rup dişlerini dökeyim, sırtına tek-
meyi basıp kan kusturayım... Hak-
kım yok mu Necatüddin?..

Necatüddin nerede?.. Yerinde yel-
ler esiyor... Çoktan ortadan kaybol-
muş.

Agavni'yi sorarsanız, hasırın üs-
tüne upuzun serilip horultuya var-
mış. (Devamı var)

Komiser Osman : Kuçeroya Karşı !

İurhan Selçuk'un çizgi romanı «Komiser Osman: Suçlu Kim?» bu
sayıda bitti.

Gelecek hafta, başlayacağımız yeni serinin adı, sizi şim-
diden meraklandırmaya yeter :

Komiser Osman : Kuçeroya Karşı !

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENTİ
SEREN

Genç Kız

RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SÜVEREN

— 54 —

«— Bunu düşününce insanın kanı donuyor.» Barbara, kendi kendine acı acı, «Yatmaktan bahsetmeğe başladı bile...» dedi. «Evet, işi kolaylaştırmak için hemencecik bu mevzuu açıverdi. Erkeklerin hepsi de aynı...» Fakat şüphelenmesine rağmen, Sidney'e hâlâ da itimadı vardı. Onun öyle bir erkek olduğuna inanamıyordu... Adam ise dikkatle onu süzmekteydi.

«— Hoşuna gitmeyen birşey söyledim galiba,» dedi. «Neydi o? Ne dedim?»

«— Ne?»

«— Yüzünde garip bir ifade belirdi. Büroda biri hakkında bir şey miydi? Keşke dilimi tutsaydım, üstüne vazife olmayan şeylere de karışmasaydım.»

«— Yok canım... Böyle birşey yok...»

Sidney birdenbire rahatlamıştı. «Ama seni üzecek birşey oldu.»

«— Birşey olmadı.» Bu sefer kahine toniğin yarısını koydu, sonra da farkına varmadan içkisini bitiriverdi. Acaba şuur altının verdiği emre mi uymuştu? Maamafih kendisini gayet iyi hissediyordu. «Herşeyin farkına varman beni bayığı korkutuyor. Bundan sonra daha dikkatli olmalıyım.» Hafifçe güldü.

«— Mühim bir marifet değil bu. Sadece tecrübe. Benim yaşıma geldiğin zaman sen de birçok şeylerin farkına varacaksın.»

«— Kaç yaşına yani?»

«— Kırkına...»

«— Ben galiba olgun erkeklerden hoşlanıyorum. Hiç olmazsa onlar birçok şeylerin farkına varıyorlar. Kocam hiçbir zaman benim ne düşündüğümü anlamadı. Hoş, onu fazla kabahatli de bulmuyorum ya. Zira ben de onu hiç anlamadım.»

Sidney, «Seneler önce değil mi?» diye şaka etti.

«— İki sene ve beş bin saatlik bir mücadeleden evvel...»

Genç adam güldü. «Demek sevmek hakkında böyle düşünüyorsun.»

«— Evet... Erkekler bunu bir bil-selerdi...»

Sidney, «Ben yirmi beş yaşındayken nasıldım acaba?» diye mırıldadı. «Fakat kızlarla zorla konuştuğumu hiç hatırlamıyorum.»

«— Muhakkak ki bu yüzden kızlar arasındaki muvaffakiyetin, genç zorbalarından daha fazlaydı.»

«— Galiba...»

Barbara, «İşte şimdi de ben o mevzudan bahsediyorum,» diye düşündü. «Üstelik ben açtım... Cinsiyet, cinsiyet... Aklıma neden başka şey gelmedi? Bunun sebebi, istemememize rağmen, bunu düşünmemiz mi? Bu meseleden o kadar da nefret ediyorum ki.»

Bir an birbirlerine baktılar. Barbara sanki adam kendisine dokunmuş gibi tepeden tırnağa kadar titredi. Ne söyleyeceğini unutmuş, şaşkın şaşkın Sidney'in yüzüne bakıyordu. Nihayet adam başını çevirdi. «Bir kokteyl daha ister misin?»

«— Teşekkür ederim, hayır.»

Sidney garsona eliyle bir içki getirmesini işaret etti.

Barbara hâlâ kendini toplayamamıştı.

Sidney eğilerek iki parmağıyla genç kadının bileğini hafifçe tuttu. «Dinle, Barbara... Yemeği birileriyle yemem lazım. Sen de gelir misin?»

Başkaları? Bundan daha emniyetli bir vaziyet olabilir miydi? Barbara memnun olmuş, fakat bir cihetten de sukutu hayale uğramıştı. İçi ısınmıştı âdeta, Sidney'den başka kimseyle de konuşmak istemiyordu. Fakat yemeği başkaları ile yemeleri daha isabetli olacaktı. «Teşekkür ederim,» dedi. «Gelirim.»

Sidney'in onu evli adamların gideceği bir lokantaya götürmemesine şaşıtı. Genç adamlar girdikleri, gayet ışıklı, nefis yemekleri ile meşhur son derecede pahalı ve lüks bir yerdi. Meşhurların ve işlerinde muvaffak olmuş kimselerin devam ettiği bir lokantaydı burası. Sidney'in arkadaşları önceden gelmişler, barda genç adamı bekliyorlardı. Orta yaşlı bir çiftti bunlar. Kadın bir zamanlar meşhur bir sinema yıldızıken, evlenince sanat hayatını bırakmış, kendisini kocasına ve çocuklarına vakfetmişti. Kocasını ise reklâm işleriyle meşgul oluyordu. Sidney'in yanında bir kızla gelmesine şaşmadılar fakat genç adam her gün bir kadınla geziyor gibi bir tavır da takınmadılar. Barbara da hiç yabancılık hissetmedi. Bir kaç dakika sonra artistle giyim, makyaj ve çocuk büyütme hususunda derin bir konuşmaya dalmıştı bile. Sidney, Barbara'yı tanıştığı zaman özür dilermiş gibi bir tavır takınmamış, genç kadının eski bir dostu veya iş arkadaşı olduğunu da söylememişti...

Karı kocanın bu vaziyeti hiç de garip bulmadıkları hallerinden belliydi. Barbara, «Ben de amma da taşralıyım,» diye düşündü.

Yemek saat onbirde bitti. O zamana kadar onu bu lokantaya götürecektik kadar parası bol biriyile tanışmamış, buraya daima gelmeği arzu etmiş olmasına rağmen Barbara fazla bir şey yiyemedi. Yemekte içtiği şarap, tatlıdan sonra-

ki konyak da onu bir tuhaf etmişti. Sanki sarhoş olması lazımdı da bir türlü olamıyordu.

Evli çift taksici binerlerken artist eğilerek genç kadını yanından öptü: «Barbaracığım, tanıştığımıza çok memnun oldum. Bana mecmuandan gönder olur mu?»

«— Tabii...» Taksi uzaklaşırken Sidney'le yanyana arkasından baktılar. Sonra Barbara, «Neden herkes benden mecmuayı göndermemi ister?» dedi. «Halbuki yirmi beş sene her yerden alabilirler. Hoş, ben aldırmiyorum ya.»

«— O bunu senden hoşlandığı için söyledi.»

«— Buna memnun oldum. Zira o da benim çok hoşuma gitti.»

«— Bu iyi işte. Sidney genç kadının elini tuttu. Fakat bu hareketi öyle tabii bir şekilde yapmıştı ki, Barbara fazla düşünmedi bile. Sidney, «Zira onları çok severim...» diye devam etti. «Fakat sık sık görüşmüyoruz. Senede belki altı defa. Ben bir türlü vakit bulamıyorum.»

«— Durmadan çalışıyorsun, değil mi?»

«— Öyle... İşin garibi fazla çalışmamın da hiç lüzumu yok. Fakat biraz kalıp şu işi bitireyim diyorum, clerken başka bir şey daha çıkıyor... Gel seninle gidip bir yerde konyak içelim.»

«— Olur.»

Kararlık sokaktan el ele yürüdüler. Barbara erkeklerle sokakta el ele dolaşmayı saçma ve çocuksu bulurdu. Fakat Sidney'le beraber olunca bu hareket ona dünyanın en harikulâde şeymiş gibi geldi. Yanlarından kim geçerse geçsin, onları kim görürse görsün, artık aldırmiyordu. Beşinci Caddeye çıkarak vitrinlere bakmağa başladılar. Sidney, «Şu hoşuma gitti,» diyordu.

Veya, «Ne çirkin değil mi?» Barbara'nın fikirleri de adaminkine uyuyordu. Bayağı bir vitrinin önünde durarak kahkahalarla gülmeğe başladılar.

«— Tam bana göre.»

«— Ben bir düzine isterim.»

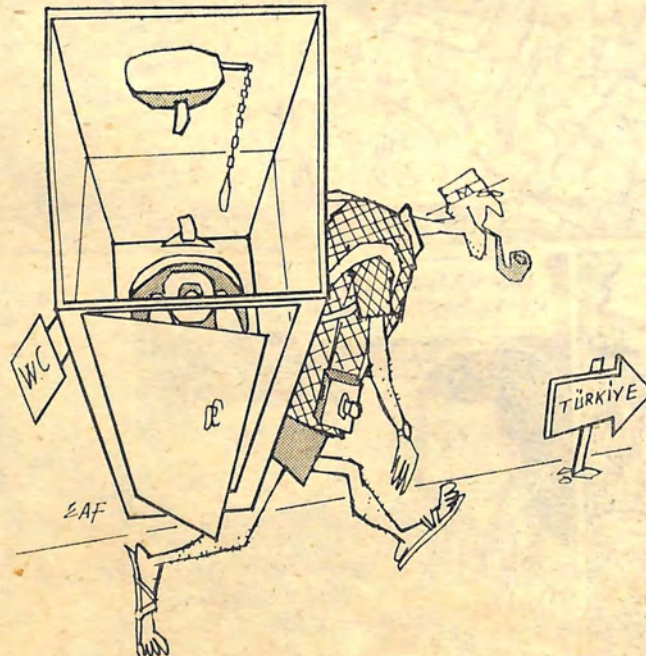
Bu da gülünç bir şeydi. Tıpkı sokakta Sidney'le el ele tutuşmak gibi... Genç kadın Sidney'in ilk elini tuttuğu akşam söylediklerini düşündü. El ele tutuşmak, gözleri görenlerin göremedikleri şeyleri anılabilmek için icat ettikleri bir kör alfabesiydi. Bir kadınla erkeğin bir birlerini tanıyabilmeleri için yapmaları lazım gelen bir sürü şey vardı. Gece yarısı vitrinlere bakmak da bunlardan biriydi işte. Barbara gezdiği diğer gençlerle geçen saatleri düşündü.

«— Tam bana göre.»

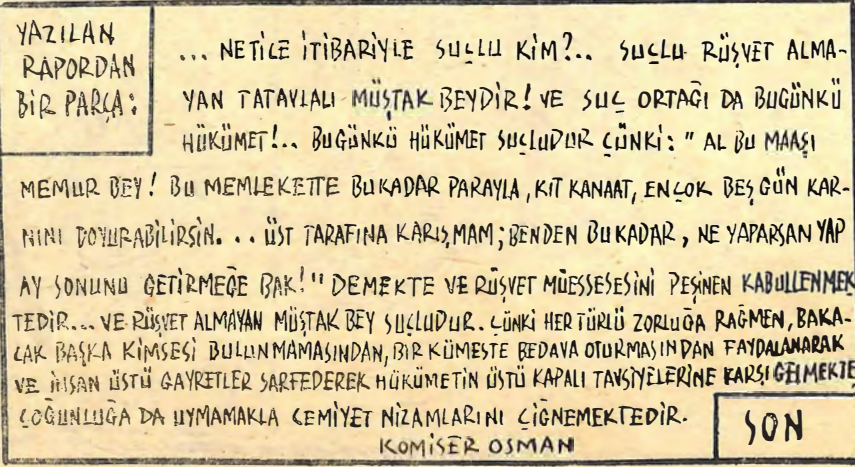
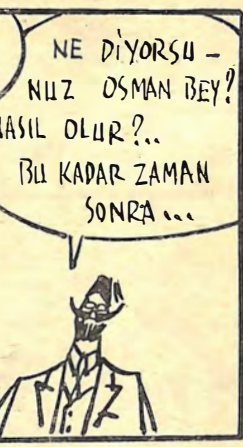
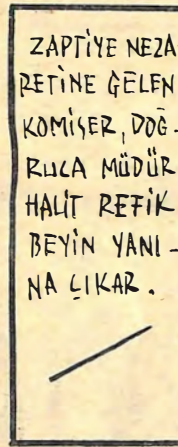
«— Ben bir düzine isterim.»

Bu da gülünç bir şeydi. Tıpkı sokakta Sidney'le el ele tutuşmak gibi... Genç kadın Sidney'in ilk elini tuttuğu akşam söylediklerini düşündü. El ele tutuşmak, gözleri görenlerin göremedikleri şeyleri anılabilmek için icat ettikleri bir kör alfabesiydi. Bir kadınla erkeğin bir birlerini tanıyabilmeleri için yapmaları lazım gelen bir sürü şey vardı. Gece yarısı vitrinlere bakmak da bunlardan biriydi işte. Barbara gezdiği diğer gençlerle geçen saatleri düşündü.

(Devamı var)

Turistler memleketimizde helâ bulamıyorlar. (Gazeteler)

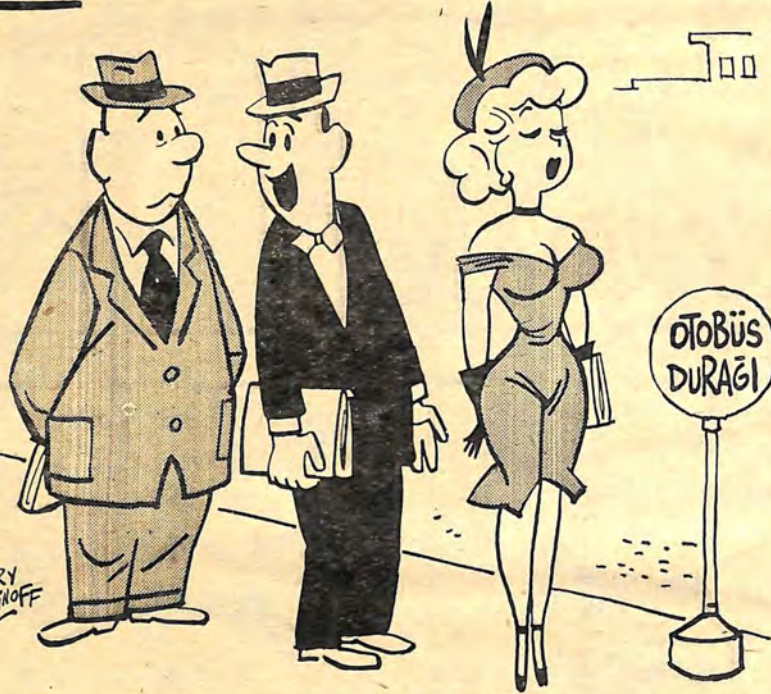

YAZISIZ

- JÜRİYİ KAZANDINIZ... ŞİMDİ BİRAZ DA HAKİME DÖNÜP KONUŞUNUZ !

Amerika Karikatürleri

-İNŞALLAH OTOBÜS KALABALIKTIR!..

-AAAA, NE KADAR ACELEÇİSİNİZ... BENİM EVLİ OLUP OLMADIĞIMI BİLE SORMADINIZ!

-ZAVALLI KÖPEK, SAHİBİNİ ARIYOR... BULMASINA YARDIM EDEYİM Mİ KARCIĞIM?

Ak - 159

Yusuf Ziya Ortaç'ın bütün şiirleri

BİNNAZ

Bu kitaba Ortaç'ın Binnaz isimli 3 perdelik manzum trajedisi de ilâve edilmiştir.

Fiatt 5 Lira

Umum satış yeri : AKBABA yayınevi

Divanyolu, Klodfarer cad. No. 8-10 İstanbul

Ödemeli gönderilir.

Ak - 160

REKLÂMLAR İÇİN EN İYİ VASITA GAZETE VE DERGİLERDİR.

Gazete ve Dergiler için'de en Güvenilir Aracı

BASIN İLÂN KURUMU'DUR.

İSTANBUL GENEL MÜDÜRLÜK : Türkocağı caddesi No. 1 Kat 3
Telefon : 22 43 84 - 85

İSTANBUL ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Türkocağı Caddesi No. 1 Kat 3

ANKARA ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Ulus İşhanı «E» bloku No. 41 Kat 2
Telefon : 10 58 17 - 10 57 87

İZMİR ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İkinci Kordon Mimar Kemalettin
Cad. Küçük Kardıçali Han Tel: 23911

TELGRAF : BASINKURUMU

ADANA ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Abidinpaşa Cad. Remo İşhanı 46

BURSA ŞUUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İnönü Cad. Aysan Han No. 20
Telefon : 2552

ESKİŞEHİR ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1

KONYA ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İstanbul Cad. Yusufpaşa Sok. Terzioğlu
pasajı No. 1

ZONGULDAK ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Amele Birliği Pasajı No. 15/16
Telefon : 2038

Basın - 14347 - 161